

C238 – WEL23

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2007-2008

13 mei 2008

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR WELZIJN, VOLKSGEZONDHEID EN GEZIN

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Sonja Claes tot de heer Steven Vanackere, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de preventie van huidkanker	1
Vraag om uitleg van mevrouw Dominique Guns tot de heer Steven Vanackere, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de voorlopige toekenning van rusthuisbedden en serviceflats	3
Vraag om uitleg van mevrouw Marijke Dillen tot de heer Steven Vanackere, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de rol van de apothekers in de preventieve gezondheidszorg	6

Voorzitter: de heer Luc Martens

Vraag om uitleg van mevrouw Sonja Claes tot de heer Steven Vanackere, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de preventie van huidkanker

De voorzitter: Mevrouw Claes heeft het woord.

Mevrouw Sonja Claes: Mijnheer de voorzitter, melanoom is een van de meest levensbedreigende kankers. Per jaar zijn er ongeveer 800 nieuwe gevallen van kwaadaardige huidkanker in Vlaanderen. Een op vijf mensen die een melanoom krijgen, sterven ook effectief aan huidkanker. Nochtans is het aantal mensen dat sterft aan kanker, de voorbije tijd gedaald. De enige kanker die nog echt stijgt, is huidkanker. Het Nationaal Kankerregister leert dat er in Vlaanderen in 1999 619 gevallen van huidkanker werden vastgesteld; in 2003 waren er 809 nieuwe gevallen van huidkanker.

Bij huidkanker, heeft men mij uitgelegd, is een vroegtijdige opsporing van groot belang. Snel ontdekken dat men huidkanker heeft, verhoogt de overlevingskansen van de getroffen personen heel sterk.

Vlaanderen doet sinds 1999 mee met de Euromelanoomdag. Dat betekent dat op 19 mei voor de tiende keer Euromelanoomdag wordt georganiseerd. Het aantal artsen dat meedoet, daalt jammer genoeg. In 1999 waren er 340 huidartsen die deelnamen aan melanoomdag en men had die dag en de dagen erna 166 melanomen ontdekt. Ik vind dat enorm veel. In 2007 hebben slechts 119 artsen meegedaan met de Euromelanoomdag.

Voormalig minister Vervotte heeft op vraag van de organiserende vereniging een infonummer, 1700, ingevoerd, waardoor de administratie voor de artsen en de deelnemende dermatologen sterk afnam. Er waren wel wat klachten dat alles spoedig volzet was, omdat slechts een beperkt aantal artsen meedoet, en dat er lange wachttijden waren aan de telefoon.

Een tweede actie is het preventief wijzen op het gevaar van verbranden door de zon. Een aantal provincies hebben de voorbije jaren serieuze inspanningen ondernomen, namelijk Vlaams-Brabant en Limburg.

Naar aanleiding van de beleidsbrief hebben we hier ook al even over gepraat. Mijnheer de minister, u zou een werkgroep belasten met het uitwerken van concrete voorstellen voor een Vlaams preventief beleid met betrekking tot huidkanker. De Vlaamse Liga tegen Kanker zou hier ook bij betrokken worden. In de beleidsbrief staat dat u het Wetenschappelijk Instituut Volksgezondheid (WIV)

de effectiviteit van de strategieën rond preventie zou laten onderzoeken. Eind 2008 zou u een onderbouwd actieplan opmaken.

Mijnheer de minister, op welke manier hebt u verholpen aan de vorig jaar vastgestelde problemen? Resulteert dat opnieuw in een stijging van het aantal deelnemende artsen?

Welke initiatieven werden genomen om de ervaringen in de provincies Vlaams-Brabant en Limburg te bundelen en om zo de andere provincies aan te sporen voor de preventie van huidkanker?

Plant u om de preventie van huidkanker ook in de Vlaamse gezondheidsdoelstellingen op te nemen? Welke stappen werden er al gezet voor het realiseren van de doelstellingen, zoals geformuleerd in de beleidsbrief 2007-2008? Hoeveel staan we daarmee?

De voorzitter: Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen: Mijnheer de voorzitter, ik zou me willen aansluiten bij de vragen van mevrouw Claes. Volgende week wordt Euromelanoma georganiseerd. Gelet op het feit dat het aantal gevallen van huidkanker steeds toeneemt, is het belangrijk om daar aandacht aan te besteden.

Ik wil ook de bezorgdheid delen over het feit dat steeds minder dermatologen deelnemen aan de gratis screening. De plaatsen zijn onmiddellijk volzet en er waren problemen omdat men telefonisch een afspraak moest maken, maar gewoon niet binnen geraakte. Iedereen probeert zo vlug mogelijk een plaatsje te bemachtigen voor de gratis screening.

Het is dan ook belangrijk dat er bijkomende maatregelen worden genomen op het vlak van preventie. Ik ben er absoluut geen pleitbezorger van dat alles gratis moet zijn. Het is wel belangrijk om mensen te mobiliseren, ze te informeren en hen ervan te overtuigen dat een screening belangrijk is. Mensen moeten zich regelmatig, minstens een keer per jaar, door een dermatoloog laten screenen. Er moet ook meer aandacht zijn voor screening bij jongeren. Spijtig genoeg komen er ook bij jongeren steeds meer gevallen van huidkanker voor. Veel ouders zijn er zich niet van bewust dat ook kinderen moet worden gescreend. Het is belangrijk om kinderen te beschermen als ze worden blootgesteld aan de zon. Mijnheer de minister, ik dring dan ook aan op bijkomende preventieve maatregelen.

De voorzitter: Mevrouw Van Linter heeft het woord.

Mevrouw Greet Van Linter: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik heb onlangs met een huidarts een gesprek gehad over jongeren. Vooral de eerste dagen van goed weer worden ze geconfronteerd met kinderen die verbrand zijn door de zon. Die huidarts vroeg zich af of het niet mogelijk is om via het onderwijs kinderen te sensibiliseren. Het is bijvoorbeeld mogelijk om heel kleine kinderen te sensibiliseren met betrekking tot tandbederf en cariës. Er wordt hen geleerd hoe ze hun tandjes moeten poetsen. Dezelfde houding zou moeten ontstaan als het gaat over het zich beschermen tegen de zon. Kinderen moeten dat meekrijgen van op heel jonge leeftijd.

Mevrouw Claes heeft het over vroege opsporing, en dat is inderdaad erg belangrijk. We weten allemaal dat melanomen een van de meest agressieve kankers zijn. In het buitenland, meer bepaald in Groot-Brittannië, de Verenigde Staten en Nederland, gebeuren er experimenten met honden bij de detectie van huid-, blaas- en prostaatkanker. Honden hebben een heel scherpe neus en kunnen blijkbaar het verschil detecteren tussen een gewone moedervlek en een melanoom. Mijnheer de minister, hebt u daar weet van? Ziet u daar een mogelijkheid in voor een vroege detectie? Zijn er op dat vlak al onderzoeken gebeurd in ons land?

De voorzitter: Minister Vanackere heeft het woord.

Minister Steven Vanackere: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, de praktische uitwerking van de Euro-melanomadag van 2008 ligt bij de taskforce van Euro-melanoma en de Vlaamse Liga tegen Kanker. De Vlaamse Liga tegen Kanker wil in 2008 opnieuw graag samenwerken met de 1700-lijn. De Vlaamse overheid als dusdanig is geen organisator. Het gaat om de vrijwillige medewerking van dermatologen aan een privé-initiatief dat als bedoeling heeft te sensibiliseren voor verdachte huidletsels. Bij de organisatie van deze Euro-melanomadag zullen beide verenigingen zeker rekening houden met de knelpunten van vorig jaar. Een van de klachten betrof het beperkte aantal mogelijkheden om een kosteloos consult te genieten bij een dermatoloog voor controle van verdacht uitzijnde huidvlekken. Indien die mogelijkheden niet kunnen worden uitgebreid, zal de boodschap over de beperkte mogelijkheden tot kosteloos onderzoek duidelijk voorafgaandelijk moeten worden gecommuniceerd.

Ik hoop dat de velen die blijkbaar vruchteloos hebben geprobeerd om zich gratis te laten screenen, zich niet hebben laten ontmoedigen. Ik hoop dat ze toch een consult vastleggen, dat dankzij de ziekteverzekering voor een deel wordt terugbetaald. Ik zeg dat met alle nuance omdat het niet voor iedereen even eenvoudig is. Bij vroegtijdige detectie is er een grote behandelbaarheid. In dergelijke belangrijke aangelegenheden mag het kosteloze niet het enige argument zijn om zich te laten screenen.

De kosteloosheid is bedoeld als factor in de sensibilisering en niet als enig argument om langs te gaan bij een

dermatoloog. Het blijft me altijd verbazen dat de kosteloosheid zo'n doorslaggevend argument is voor sommige mensen. Wanneer men een verdachte verkleuring op de huid ziet, moet men geen dokter consulteren omdat het gratis is, maar wel omdat het een kwestie van gezondheid is.

Zoals ik in de beleidsbrief aangeef, is het mijn intentie om een werkgroep op te richten rond het voorkomen van huidkanker. In de zomer van vorig jaar was dat een van de resultaten van een oefening waarbij we een aantal accenten wilden bepalen bij mijn aantreden als minister. Het is niet de bedoeling te komen tot een systematische vroegopsporing van huidkanker, omdat hiervoor op dit ogenblik onvoldoende wetenschappelijke evidentie bestaat. Wel wil ik een structurele verbetering brengen in de communicatie naar het publiek inzake bescherming tegen huidkanker.

Het is hier nog niet echt aan bod gekomen, maar inderdaad, we moeten een nuance aanbrengen. U had het over bescherming tegen de zon, maar te weinig zon is ook nadelig voor een hele reeks van pathologieën, met inbegrip van een aantal kankers. Het advies dat we moeten geven is: u hebt zon nodig, maar overmatige blootstelling aan zonlicht is schadelijk. Van die communicatie moeten we nog werk maken.

Als voorbereiding op deze werkgroep heb ik de Vlaamse Liga tegen Kanker belast met de organisatie van een symposium over huidkanker, waar iedereen die op een of andere manier bij deze materie betrokken is, zijn of haar visie kan voorleggen. Op deze manier willen we een precies beeld krijgen van de mogelijke knelpunten die het implementeren van een efficiënt preventiebeleid in de weg kunnen staan. Het symposium zal doorgaan op 6 juni. De provincies worden uitgenodigd om deel te nemen aan dit symposium en hun ervaring te delen met andere aanwezigen. Vooral de provincies die een soort voortrekkersrol hebben gespeeld, komen aan bod.

De conclusies van dit symposium zullen dus de basis vormen voor de start van de werkgroep die zich zal buigen over concrete voorstellen voor een Vlaams preventief beleid met betrekking tot huidkanker. De Vlaamse Liga tegen Kanker neemt in de oprichting van de werkgroep een voorbereidende rol op.

Ondertussen heb ik aan het WIV gevraagd een onderzoek te voeren naar de effectiviteit van verschillende strategieën voor de preventie van huidkanker. Een eerste deel van het onderzoek richt zich op het voorkomen van huidkanker en zal worden afgewerkt tegen de start van de werkgroep. Een tweede hoofdstuk rond de vroegtijdige opsporing van huidkanker wordt verwacht tegen het einde van 2008.

Mevrouw Van Linter, ik ben zelf een hondenuitdrijver. Ik ben overtuigd dat deze goede vriend van de mens tal

van gaven heeft die de mens goed kan gebruiken. Ik heb echter nog nooit gehoord van de inzet van honden bij het vroegtijdig detecteren van huidkanker. De beste rechter van een verandering in de huid blijft toch in de eerste plaats de persoon zelf. Ieder draagt daarin zelf verantwoordelijkheid, en daaraan moeten we appelleren. Als daar honden moeten aan te pas komen, dan zal ik dat niet verbergen. We kunnen bij een verandering in de huid slechts één goed advies geven: een consult vragen van een specialist die een melanoom kan onderscheiden van een eenvoudige verkleuring of een moedervlek.

Mevrouw Greet Van Linter: Daar ben ik het helemaal mee eens, mijnheer de minister. Het zijn wel degelijk dermatologen die projecten organiseren om honden op te leiden. Ik heb dat niet uitgevonden, het stond op de website van de kankerliga.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Dominique Guns tot de heer Steven Vanackere, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de voorlopige toekenning van rusthuisbedden en serviceflats

De voorzitter: Mevrouw Guns heeft het woord.

Mevrouw Dominique Guns: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, een persoon of een vennootschap die een voorlopige toekenning wenst te verkrijgen van rusthuisbedden of serviceflats, dient zich te richten tot het Vlaams Agentschap Zorg en Gezondheid. Het agentschap heeft als regel de voorlopige toekenning slechts te verlenen mits de geïnteresseerde een attest verkrijgt van de burgemeester of van het hoofd van de gemeentelijke dienst Ruimtelijke Ordening van de plaats waar het onroerend goed gevestigd is of gevestigd zal worden en mits de aanvrager een zakelijk recht heeft op de grond waarop het rustoord en/of de serviceflats zullen worden opgericht.

Het attest van de burgemeester en/of het hoofd van de dienst Ruimtelijke Ordening van de gemeente waar het rustoord en/of de serviceflats zullen worden opgericht, moet drie verklaringen bevatten. De grond waarop de aanvrager wenst te bouwen, moet overeenkomstig het gewestplan bestemd zijn voor een dergelijke constructie. Twee, de gemeente mag geen bezwaar hebben tegen de aangevraagde hoeveelheid bedden en/of serviceflats. Drie, onderhavige verklaring houdt geen bouwvergunning in. Voor de bouwvergunning zal een afzonderlijk dossier moeten worden ingediend.

Dat is een zeer goede procedure. De privésector wenst niet te bouwen om dan te zien of er service- en rusthuisbedden

kunnen worden verkregen. Zo wordt overcapaciteit in de ene gemeente en tekort in de andere voorkomen.

Het Vlaams Agentschap Zorg en Gezondheid zal de toekenning van het aantal aangevraagde rusthuisbedden en serviceflat slechts reserveren indien aan die twee voorwaarden voldaan is.

Een eerste probleem is het ontbreken van een expliciete procedure om de gemeente te verplichten om een dergelijk attest te verlenen. Het is niet mijn bedoeling de gemeente te verplichten om haar goedkeuring te geven. Het is mijn bedoeling dat ze een antwoord geeft of ze het attest al dan niet wil verlenen. Als de gemeente niets doet, kan de aanvrager nergens terecht.

Voor zover ik weet, is er in geen enkele procedure voorzien om eventueel beroep aan te tekenen, en is er al evenmin bepaald binnen welke periode de gemeente een antwoord moet geven aan de aanvrager. De aanvrager kan zich alleen wenden tot de Raad van State om de gemeente te dwingen te antwoorden op zijn verzoek. Mijnheer de minister, u weet ook wel dat de procedure bij de Raad van State zeer zwaar en langdurig is. Ze valt niet op drie minuten af te handelen. Nu de vergrijzing belangrijk wordt en de gemeenten de vraag naar rusthuizenbedden en serviceflats niet aankunnen, zowel financieel als qua personeelsinzet, is het dan ook jammer dat sommige gemeenten nalaten een dergelijk attest te verschaffen.

Heel wat privé-investeerdere staan klaar om in dit domein te investeren. Hen afremmen, om welke reden dan ook, lijkt me dan ook totaal onverantwoord. Als privéspelers niet binnen een bepaalde termijn een antwoord krijgen, gaan ze elders kijken en is de kans verkeken.

Daarnaast zou in de praktijk blijken dat het agentschap soms rusthuisbedden en/of serviceflats toekent of voorlopig toekent – het zou voornamelijk gaan over voorlopige toekenningen – aan aanvragers die geen enkel zakelijk recht hebben op het onroerend goed dat volgens het gewestplan bestemd is voor dergelijke constructies, of wier zakelijk recht in de loop der tijd was beëindigd.

In de regel zou het agentschap jaarlijks moeten nagaan of de aanvrager een zakelijk recht ad hoc heeft. Als hieraan niet voldaan is en hij dus geen zakelijk recht heeft, zou naar mijn mening de voorlopige toekenning moeten worden ingetrokken, zodat derden die toekenning zouden kunnen krijgen. Daarbij maak ik geen onderscheid tussen overheid, privéspelers of pps-systemen.

Mijnheer de minister, klopt het dat er in de regelgeving voor het reserveren van rusthuisbedden en/of serviceflats niet in een procedure is voorzien wanneer er inertie is van de gemeente met betrekking tot het al dan niet verlenen van een attest? Ik weet niet of die

procedure aan de gemeente, de minister of een administratie moet worden toebedeeld, maar er moet alleszins worden voorkomen dat de aanvrager naar de Raad van State moet stappen. Er zou in een termijn moeten worden voorzien waarbinnen moet worden geantwoord of dat attest zal worden verleend.

Hebt u er weet van dat het Vlaams Agentschap Zorg en Gezondheid soms een voorlopige toekenning geeft voor een aantal rusthuisbedden en/of serviceflats aan aanvragers die geen zakelijk recht hebben – of dat niet meer hebben – op het onroerend goed waarop het rusthuis of de serviceflats zouden worden gebouwd? Wordt het zakelijk recht waarop de aanvraag tot toekenning van rusthuisbedden en/of serviceflats betrekking heeft, jaarlijks geëvalueerd? Indien de aanvrager van de voorlopig verkregen toekenning geen zakelijk recht meer heeft op het onroerend goed, moet de toekenning dan eigenlijk niet worden ingetrokken?

De voorzitter: Minister Vanackere heeft het woord.

Minister Steven Vanackere: Mijnheer de voorzitter, mevrouw Guns, u verwijst naar de procedures om een voorafgaande vergunning te verkrijgen om een serviceflatgebouw of rusthuis te realiseren, zoals die vervat zijn in het besluit van de Vlaamse Regering van 17 maart 1998 en in het ministerieel besluit van 7 juni 1999. Volgens deze regelgeving moeten bij de aanvraag tot het verkrijgen van een voorafgaande vergunning om een ouderenvoorziening te realiseren, op straffe van niet-ontvankelijkheid, een aantal documenten en inlichtingen worden ingestuurd. Ik som die niet allemaal op: u kent ze immers zelf ook.

De inhoudelijke invulling van deze elementen zit vervat in het ministerieel besluit van 7 juni 1999 houdende vastlegging van de evaluatiecriteria zoals bedoeld in artikel 5 van het besluit van de Vlaamse Regering van 17 maart 1998. U merkt dus dat het hier niet gaat over een nieuwe regelgeving, maar over regelgeving die nu ondertussen toch al een tiental jaar wordt toegepast en die nog geen aanleiding heeft gegeven tot rechtsgedingen. Deze regelgeving met betrekking tot de ouderenvoorzieningen bepaalt op zeer algemene wijze dat de initiatiefnemer een bewijs moet indienen dat het onroerend goed stedenbouwkundig in aanmerking komt om er het aangevraagde project te verwezenlijken. Mijn agentschap aanvaardt documenten waaruit blijkt dat een stedenbouwkundige vergunning kan worden verkregen. In een rigide interpretatie zou kunnen worden beargumenteerd dat dit bewijs slechts kan worden geleverd door het indienen van een kopie van de stedenbouwkundige vergunning.

Mevrouw Guns, u bent zo wijs geweest uw bezorgdheid al eens eerder te hebben geuit in een wat informeler gesprek. De problematiek die u aanhaalt, heeft betrekking op een eventuele nalatigheid van een gemeentebestuur. Dankzij het feit dat u me tijdig hebt gewaarschuwd, heb ik daar diverse antwoorden op en zal ik me niet beperken

tot het standaardantwoord waarop u normaliter recht hebt. Dat luidt namelijk dat u voor de toepassing van de regelgeving van lokale besturen bij minister Keulen moet aankloppen, en eventueel, als het gaat over stedenbouwkundige aangelegenheden, bij minister Van Mechelen. Dat wist u zelf ook. Uw vraag luidt natuurlijk of we vanuit Welzijn naast de realiteit kunnen kijken dat een gemeentebestuur blijft stilzitten. De geest van deze reglementering is namelijk dat we er op aantoonbare wijze zeker van willen zijn dat het voorstel van initiatiefnemers overeenstemt met een aantal doelstellingen. Ik kan u dan ook als primeur melden dat er een nieuwe rondzendbrief aankomt. Ik schat dat ik die binnen een drietal weken zal hebben ondertekend. Daarbij zal ik in de interpretatie van de bestaande regelgeving nog altijd coherent willen verifiëren dat alle elementen voorhanden zijn die toelaten de correctheid van het dossier in te schatten, maar zal ik de manier van bewijzen van een en ander aanpassen, met het oog op het hanteren van het goede oude beginsel van het gezond verstand.

Mevrouw Guns, u vraagt of ik weet dat het Vlaams Agentschap Zorg en Gezondheid soms een voorlopige toekenning doet als er nog geen zakelijk recht kan worden bewezen. U spreekt over een voorlopige toekenning, maar dat is een begrip dat in de regelgeving op de ouderenvoorzieningen niet voorkomt. Er is wel sprake van een voorafgaande vergunning om een rusthuis/serviceflatgebouw te realiseren. Dat kan gebeuren in een bestaand gebouw of door het realiseren van een nieuwbouw. Als de exploitatie van het rusthuis/serviceflatgebouw aangevat wordt en/of als de bijkomende woongelegenheden of wooneenheden in gebruik genomen worden, kan een voorlopige erkenning of een erkenning verleend worden. Ik denk dat u vragen stelt over de toekenning van de voorafgaande vergunning.

De vergunning om een rusthuis of serviceflatgebouw te realiseren, wordt verleend aan een initiatiefnemer die een dossier indient waarin zich onder meer een attest bevindt, hetzij een bewijs van eigendom, hetzij een bewijs van een zakelijk of een genotsrecht, hetzij een voor ten minste drie maanden geldend bewijs van aankoopoptie, hetzij, als het over een openbaar bestuur gaat, een principiële beslissing tot onteigening.

Uw, door uzelf zeer hypothetisch genoemde, suggestie dat er soms voorafgaande vergunningen worden toegekend aan initiatiefnemers die een niet-ontvankelijk dossier zouden indienen op het niveau van de eigendomsituatie, verwondert mij. Als u kennis zou hebben van concrete dossiers, mag u dat uiteraard signaleren, maar ik denk dat het tot de stadsverhalen behoort. Alles is feilbaar, maar normaal gesproken gebeurt dat niet.

Het is niet juist dat het agentschap op basis van de vigerende regelgeving de verleende vergunningen jaarlijks zou moeten controleren. De vergunning om een rusthuis/serviceflatgebouw te realiseren, wordt

verleend voor een periode van vijf jaar. Bij het voorafgaandelijk onderzoek van de aanvraag hoort het onderzoek naar de rechtsgeldigheid van het zakelijk recht. Als aan de voorwaarden is voldaan, wordt een besluit opge maakt tot toekenning van een voorafgaande vergunning.

Wat gebeurt er als men geen zakelijk recht bezit op het onroerend goed? Moet de toekenning dan niet worden doorgehaald? In het besluit tot vergunning om een ouderenvoorziening te realiseren, wordt de plaats van exploitatie expliciet vermeld. De initiatiefnemer heeft natuurlijk het recht om, refererend aan de toepasselijke regelgeving, een gemotiveerde aanvraag in te dienen tot aanpassing van de elementen van de voorafgaande vergunning. Het behoort dus tot de mogelijkheden dat de administrateur-generaal een aanpassing van de inplantingsplaats goedkeurt. Als echter blijkt dat de aanvraag niet behoorlijk is gemotiveerd en het niet duidelijk is of de aanvrager het mogelijke doet om het project te realiseren, zal de aanvraag geweigerd worden. Een vergunning is vijf jaar geldig. Met een gemotiveerde aanvraag tot verlenging kan dat eenmalig verlengd worden voor een periode van drie jaar.

Mevrouw Guns, deze technische uitleg mag ons niet van koers halen. Het debat dat in deze commissie al uitvoerig aan bod is gekomen en dat wat mij betreft de overhand blijft houden – en ook door verschillende interveniënten in deze commissie, onder andere de heer Dehaene werd dat benadrukt – slaat op het gevaar om vergunningen te lang in stock te houden bij initiatiefnemers die er niet alles aan doen om hun project te realiseren. We willen absoluut voorkomen dat initiatiefnemers, bijvoorbeeld om andere initiatiefnemers te blokkeren, een bepaalde vergunning in portefeuille zouden houden zonder daar zelf stappen voor te zetten. Ik denk dat we hiervoor op een kamerbrede consensus kunnen rekenen.

De voorzitter: Mevrouw Guns heeft het woord.

Mevrouw Dominique Guns: Mijnheer de minister, ik wil u hartelijk danken voor uw zeer duidelijke antwoord. Ik ben ook zeer tevreden dat u de geest van de vraag begrijpt en dat u met een nieuwe rondzendbrief zult komen. Ik zou u vriendelijk willen vragen om ook ons een kopie van de rondzendbrief over te maken.

Mijnheer de minister, ik ben absoluut niet tegen de procedure. Ik vind het een zeer goede procedure, ook wat de termijnen betreft. Het was alleen mijn zorg dat men geen voorafgaande vergunning kan krijgen en dat men niet verder kan als de gemeente stilzit.

Mijn laatste vragen betroffen het al dan niet hebben van het zakelijke recht. Ik ben zeer algemeen gebleven, want men heeft geen bewijsstuk voorgelegd. Het zou gaan over mensen die effectief een zakelijk recht hebben op het moment van de aanvraag, maar bij wie de aankoop nadien niet doorgaat of bij wie er iets misloopt met het

genots- of gebruiksrecht, waardoor ze binnen de periode van vijf jaar het recht verliezen.

Ik wou alleen vragen of de voorafgaande vergunningen jaarlijks worden gecontroleerd, om na te gaan of men geen vijf jaar stilzit. Laat me duidelijk zijn: ik heb absoluut geen probleem met de procedure. Ze is zeer duidelijk, alleen het stilzitten van de gemeente maakt dat men niet verder kan.

Ik wacht op uw rondzendbrief om te zien hoe het evolueert.

De voorzitter: Mevrouw Claes heeft het woord.

Mevrouw Sonja Claes: Mijnheer de minister, misschien is het een goede suggestie dat men een zakelijk recht van vijf jaar moet hebben op het ogenblik dat men de aanvraag doet. Projectontwikkelaars doen een aanvraag en hebben op dat moment een zakelijk recht, maar dat kan binnen twee of drie jaar verlopen, zonder dat ze hun project kunnen realiseren.

Minister Steven Vanackere: Ik ga u even onderbreken. Een aankoopoptie kan eventueel verlopen. Een zakelijk recht gaat in beginsel over een eigendom of een recht van opstal, in beginsel iets dat men pas kwijtraakt als men het zelf opnieuw verhandelt.

Mevrouw Sonja Claes: Tenzij men het niet kan realiseren.

Minister Steven Vanackere: Ik denk dat u dan spreekt over zaken die onder opschortende voorwaarden zijn bedongen, en dan hebben we het over opties en niet over een zakelijk recht.

Mevrouw Sonja Claes: Dan druk ik me verkeerd uit. Men kan een goed een beperkte tijd in eigendom hebben en daarmee een aanvraag doen.

De heer Luc Martens: Ik denk dat hier een aantal belangen afgewogen moeten worden. Langs de ene kant is er de nood die leeft bij heel wat mensen om een aangepaste plek te vinden, en waarvoor we een bepaalde programmatie hebben die we zo veel mogelijk toebedelen. Langs de andere kant staan een aantal zakelijke belangen om die programmatie te implementeren.

Mijnheer de minister, als iemand op die manier een groot deel van de implementatie of operationalisatie van de bedden onmogelijk maakt en daardoor eigenlijk de tekorten acuter maakt, is dat toch een probleem dat voorgaat op een aantal machinaties die veeleer van zakelijke aard zijn.

Mevrouw Dominique Guns: In tijden van vergrijzing hebben we die rusthuisbedden nodig. De privésector wil erin investeren omdat het duidelijk is dat er een

toekomst is, want er is plaatsgebrek. Laten we ervoor zorgen dat zij sneller hun vergunning kunnen krijgen en dat niet alles stilvalt als een gemeente niet wil meewerken. Dat is de essentie van de vraag.

Het kan gebeuren dat zij hun goed verkopen en het project opzeggen, maar aan het agentschap vergeten mee te delen dat ze het project hebben opgegeven. Bij de aanvraag was alles wel in orde, maar dan blijft gedurende vijf jaar die voorafgaande vergunning gelden.

Het is zeker geen kritiek, maar men zou jaarlijks kunnen nakijken of die mensen nog steeds geïnteresseerd zijn.

Mevrouw Marijke Dillen: Ik steun mevrouw Guns in haar pleidooi voor een snellere opvolging. Er is op het terrein toch wel wat interesse om in die sector te investeren om dergelijke projecten uit te werken. In de omgeving waar ik woon, is daar heel veel belangstelling voor. Het is inderdaad een goed idee om jaarlijks of om de twee jaar na te gaan of de hangende projecten daadwerkelijk zullen worden uitgevoerd. Als blijkt dat het project geklasseerd is en dat er is gekozen voor een andere invulling, dan komt de ruimte vrij om die plaatsen aan andere geïnteresseerden toe te kennen.

De heer Tom Dehaene: Hopelijk vragen jullie niet jaarlijks een schrijven van de initiatiefnemers? Dat brengt veel administratieve rompslomp mee.

Mevrouw Marijke Dillen: Over hoeveel projecten in heel Vlaanderen spreken we? Dat zijn er geen duizenden. Zo'n administratieve rompslomp kan dat niet zijn!

De voorzitter: Ik denk dat de minister oren heeft naar de kritiek. Op de vooravond van een nieuwe rondzendbrief zal hij dat ook wel in overweging nemen. *(Opmerkingen van de dames Dominique Guns en Sonja Claes)*

Doordat er zo lang kan worden verlengd, geeft dit aan investeerders de kans om hun marktpositie te versterken. Als een dergelijk project in een gewone marktsituatie wordt aangeboden zonder een subsidiërende overheid, dan krijgen we een totaal andere marktpositie. Wie dit na een moeilijk proces in zijn portefeuille heeft gekregen, zal dit niet vlug loslaten. We moeten daar niet naïef in zijn.

Mevrouw Dominique Guns: Als een privé-eigenaar omwille van het stilzitten van een gemeente naar de Raad van State moet stappen, dan haakt hij af en begint in een andere gemeente. Ik ken niet veel zakenpartners die tien jaar zullen wachten om een project te realiseren terwijl hun grond daar ligt, behalve als de grond zo duur is gekocht dat die niet meer verkoopbaar is.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Marijke Dillen tot de heer Steven Vanackere, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de rol van de apothekers in de preventieve gezondheidszorg

De voorzitter: Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de Vlaamse gezondheidszorg wordt door de overheid goed gestimuleerd en gestructureerd. Dat is positief. De Vlaamse apothekers klagen echter. Wanneer ik hun opmerkingen, kritieken en voorstellen lees, dan kan ik hen daarin ondersteunen. Ze worden veel te weinig betrokken. Ze hebben het dan over vier verschillende domeinen: gezondheidsvoorlichting en -opvoeding, eerstelijnsgezondheidszorg, transmurale zorg en ontslagmanagement en palliatieve zorg.

Het Preventiedecreet regelt initiatieven met betrekking tot gezondheidsbevordering en ziektepreventie. Om de preventieve gezondheidszorg te stimuleren, gaat er terecht veel aandacht naar lokaal gerichte acties en lokale actoren, waarbij zoveel mogelijk partners worden betrokken die worden gegroepeerd in de LOGO's (lokaal gezondheidsoverleg). De LOGO's hebben de opdracht gekregen om gezondheidsdoelstellingen die voor Vlaanderen werden vooropgesteld, mee te helpen bereiken.

Conform de voorwaarden van het besluit van de Vlaamse Regering worden alle partners op basis van gelijkwaardigheid betrokken in het bovenlokale gezondheidsnetwerk. Om deze gezondheidsdoelstellingen te helpen realiseren, beschikt elk LOGO over een multidisciplinair team. De slaagkansen van het hele LOGO-opzet worden echter in grote mate bepaald door de medewerking en samenwerking met de LOGO-partners.

In alle LOGO's zijn er vertegenwoordigers van het apothekerskorps. Dat is terecht want de drempel is zeer laag. Het advies bij de apotheker is gratis. Er is een goede bereikbaarheid, er is geen afspraak nodig en er zijn geen wachttijden. Er is ook een goede spreiding. Onder elke kerktoeren of in elk deel van een stad zijn er apothekers. Ze hebben een universitaire opleiding genoten en hebben een gediversifieerd cliënteel. Om al deze redenen zijn apothekers uitermate geschikt om hun taak in de preventieve gezondheidszorg op te nemen.

In het kader van een multidisciplinaire samenwerking kunnen ze een objectieve advies- en begeleidingstaak uitoefenen, die op een uniforme maar toch grootschalige wijze gesteund kan worden, bijvoorbeeld via folders of affiches. In uw preventiebeleid is de signaal- en doorverwijsfunctie van de apotheker erg belangrijk, zowel inzake de primaire preventie zoals voor vaccinatie als inzake de secundaire preventie zoals voor astma en diabetes. In theorie is er in samenwerking met de apothekers voorzien. In de praktijk blijkt echter dat het apotheekkanaal – een middel om op korte termijn een

zeer groot deel van de bevolking te bereiken – wordt vergeten. De apothekers hebben dan ook een heel aantal concrete suggesties gedaan om beter betrokken te worden bij het preventiebeleid.

Mijnheer de minister, wat is uw standpunt over de klacht van het Vlaams Apothekersnetwerk over het apotheekkanaal als middel om op korte tijd een zeer groot deel van de bevolking te bereiken? Welke initiatieven zijn er gedurende deze regeerperiode genomen om de rol van de apotheker in het kader van de preventieve gezondheidszorg te versterken? Apothekers en hun beroepsverenigingen werken heel wat projecten uit in verband met preventie. Hiervoor is niet in een structurele financiering voorzien. Nochtans mogen apothekers aanzien worden als een belangrijke partnerorganisatie. Wat is uw standpunt? Zijn er initiatieven genomen om te zorgen voor een bepaalde structurele ondersteuning van dit op het vlak van preventie belangrijke kanaal?

De voorzitter: De heer Dehaene heeft het woord.

De heer Tom Dehaene: Mijnheer de voorzitter, ik wil mijn ervaring meegeven van samenwerking met de apothekers in Limburg op het vlak van diabetes. Dat was ook ondersteund door de provincie, denk ik. Ik heb een aantal mensen gesproken die aan het project hebben meegewerkt. Via de apothekers en in samenwerking met de huisartsen is er een sensibiliseringscampagne opgezet. De resultaten mogen zeker worden gezien. Ik onderschrijf de meerwaarde van het inschakelen van de apothekers. Ik durf er zeker voor pleiten om hen mee in te schakelen – mocht dat nog niet gebeurd zijn – omdat dat het bereik vergroot.

De voorzitter: Minister Vanackere heeft het woord.

Minister Steven Vanackere: Mijnheer de voorzitter, ik onderschrijf ook dat de apothekers als beroepsgroep door hun heel specifieke plaats en hun grote toegankelijkheid voor het grote publiek op een heel goede en communicatief overtuigende manier preventieadviezen kunnen verstrekken. We mogen daar dan ook meer voor doen. Ik zal straks aantonen dat we al samenwerken met de apothekers om gestalte te geven aan een deel van ons beleid, maar die samenwerking mag nog wat meer zijn. De apothekers kunnen een belangrijke rol vervullen in het preventieve gezondheidsbeleid. Ze vormen een vaste partner van de LOGO's en worden waar mogelijk betrokken bij preventieve acties en maatregelen. Ze maken wezenlijk deel uit van het netwerk dat op lokaal vlak wordt ingeschakeld om preventieacties uit te voeren. Naast het inschakelen van de apothekers in de algemene werking van de LOGO's, bestaan er nog een aantal specifieke initiatieven waarbij de apothekers nauw betrokken zijn. Ik som er enkele op.

We hebben natuurlijk de vaccinaties. In de herfst van 2007 en in de jaren voordien was er de griepvaccinatie-

campagne. Dit voorjaar lag tijdens de Vlaamse Vaccinatieweek de klemtoon op mazelen. Beide zijn initiatieven van het Vlaamse Griepplatform, waarin het Vlaams Apothekersnetwerk een vaste plaats heeft.

Tweede voorbeeld: bij de voorbereiding van de gezondheidsconferentie rond voeding en beweging wordt in de ontwikkeling van strategieën ook aandacht besteed aan deelname door deze beroepsgroep.

Derde voorbeeld: voor het Vlaamse spuitenruilprogramma werken individuele officina's op het terrein samen met de provinciale coördinatoren om injecterende druggebruikers te sensibiliseren, te informeren, door te verwijzen en om spuitenmateriaal te verdelen en te recupereren. Aldus kan het infectierisico worden verminderd en dat is een opstap naar de aanvaarding van hulpverlening.

Het Vlaams Apothekersnetwerk was, als lid van de algemene inhoudelijke stuurgroep, ook nauw betrokken bij de gezondheidsconferentie over tabak, alcohol en drugs in 2006. Voor het Vlaams actieplan tabak, alcohol en drugs, uitgewerkt door de Vlaamse werkgroep en gebaseerd op de conclusies van de conferentie, maakte de vertegenwoordigster van het netwerk deel uit van de toetsingsgroep. In het kader van het 'natraject' van de conferentie heb ik een oproep gelanceerd voor projecten die gebaseerd waren op de conclusies van de conferentie.

Mijn medewerkers hebben in dit kader een overleg gehad met het Vlaams Apothekersnetwerk om hen aan te moedigen een projectindiening te realiseren. Ik verwacht op korte termijn een projectindiening betreffende de rol die de apotheker kan opnemen bij rookstop. Ik heb het stellige gevoel dat de formule van de 'brief interventions' sterk rendeert. Het zijn korte communicatiemomenten eigen aan een apothekersbezoek. Een project ingediend door het Vlaams Apothekersnetwerk maakt een grote kans op financiering.

Volgens het Preventiedecreet is een partnerorganisatie niet gelijk te stellen aan een beroepsvereniging. Het gaat om een kern binnen een expertisenetwerk met inhoudelijke deskundigheid in verband met ziektepreventie of gezondheidsbevordering of een netwerk dat in staat is om gegevens inzake gezondheidszorg aan te leveren. Dat komt uit artikel 2, punt 23. Momenteel zijn er meerjarige convenanten afgesloten met Domus Medica, de huisartsenvereniging – de vroegere Wetenschappelijke Vereniging van Vlaamse Huisartsen werd door Domus Medica opgeslorpt – en met de Vlaamse Wetenschappelijke Vereniging Jeugdgezondheidszorg, de schoolartsen en schoolverpleegkundigen. Ook zij kunnen immers een wetenschappelijke inbreng in het beleid bieden.

Ik denk dat men een strikt onderscheid moet blijven maken tussen een wetenschappelijke vereniging en een belangenvereniging van een beroepsgroep. Ik wil

onmiddellijk een nuance aanbrengen. Ik heb in persoonlijke contacten vastgesteld dat de werking van de belangenvereniging van de beroepsgroep verder gaat dan een louter corporatieve benadering. Deze mensen – die grotendeels vrijwillig werken – nemen in hun job wel degelijk hun maatschappelijke verantwoordelijkheid op. Ze denken niet alleen aan de belangen van de beroepsgroep.

Los daarvan blijft het een heikel punt om van een beroepsgroep naar een partnerorganisatie te evolueren. Die definitie heeft een andere connotatie. Ik bereid momenteel een uitvoeringsbesluit voor betreffende – onder meer – de partnerorganisaties en wil dat in de loop van de komende maanden op de regering agenderen. Pas daarna zal de structurele ondersteuning van partnerorganisaties juridisch sterk kunnen worden gemaakt.

Ik heb al aangegeven dat het voor mij niet logisch is dat beroepsgroepen daartoe toegang krijgen. Ik denk dat we op een andere manier moeten zoeken naar ondersteuning. Het zou geen unicum zijn om via goed overwogen projecten gedeeltelijk recurrente steun toe te kennen. We moeten nagaan of die projecten opeenvolgende themata aankaarten waarover met de overheid duidelijke afspraken kunnen worden gemaakt.

Ik heb in mijn antwoord op de vorige vraag al verwezen naar de projectindiening die ik verwacht. Ik geloof dat het recente verleden en de nabije toekomst aantonen dat we wel degelijk met die beroepsgroep aan de slag kunnen gaan op basis van goed overwogen projecten. Ik voorspel dat dat in de komende periode de werkwijze zal blijven die verder gehanteerd wordt. Dat hoeft samenwerking op langere termijn niet uit te sluiten.

Mevrouw Marijke Dillen: Ik dank u voor uw antwoord, mijnheer de minister.

Het woord partnerorganisatie was misschien niet echt goed gekozen, ik had het beter bij partner gehouden. U bent op de decretale juridische omschrijving van de term partnerorganisatie ingegaan.

U hebt de doelstelling van mijn vraag goed begrepen. U bent bereid om mee te gaan ondersteunen. Volgens mij is het belangrijk om na te denken over een grotere rol van de apotheker in het preventiebeleid. U hebt gewezen op de projectindiening waarop u binnenkort een reactie verwacht. Men moet dat gestructureerd aanpakken. Men moet nagaan hoe men kan komen tot een betere ondersteuning van al die projecten. In elk geval ben ik blij met de eerste zin van uw antwoord waarin u heel duidelijk stelt dat de samenwerking met apothekers meer mag zijn. Ik zie met belangstelling uit naar de initiatieven die u in de toekomst nog zult nemen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
